

Vuokralaisena kouluaikana Vesalassa

Vesalan Kenkäkuppia oli Urjalan pitkäikäisin kenkäkuppia. Siellä oli 1970-luvun lopulle asti saatavilla myös hevosvaljaita sekä muuta nahka- ja kumita-varaa.

Kauppia Eino Vesala oli aloittanut 1900-luvun alkupuolella suutarina ja satulaseppänä. Sodan jälkeisestä pula-ajasta huolimatta hän onnistui rakentamaan nelikerroksisen kivitalon Huhdin silloisen pääreitit varten. Kaupalla oli jonkin aikaa myös sivuliike Laukeelassa.

Asuin koulu-aikaan 1960-70-lukujen vaihteessa viitisen vuotta Vesalan perheen vuokralaisena. Maksoin osan vuokrasta tsupparikeikoilla. Ohuenpuoleisen setelinipun kuljettaminen pankkiin pari kertaa viikossa ja kerran viikossa 15 markan veikkauksivien vieminen asiamiehelle eivät paljo rasittaneet. Hippiretkun näköinen rahalähetti sen sijaan ei ollut niihin aikoihin ihan tavallinen tapaus ainakaan maaseudulla.

Aina joulun aikaan pääsin muutamaksi päiväksi kiireapulaiseksi ihan palkan kanssa. Eikka yritytti parhaansa mukaan pitää vaimonsa Olgan poissa tiskin takaa. Syy oli se, että Olgalla oli tapana ruveta etsimään asiakkaan valitsemista kengistä vikoja tai mahdollisia heikkoja kohtia ja suosittelemaan asiakasta vielä harkitsemaan päätöstään.

Eikka pyöritti kauppaa yli 80-vuotiaaksi asti, viime ajat rullatuolilla liikkuen. Hän ihmetteli, kuinka loppuunmyyntiin tuli nuoria asiakkaita, jotka olivat kiinnostuneita nimen omaan vuosikymmeniä aiemmin myymättä jääneistä kenkämalleista. Hän ei ollut huomannut, että samaan aikaan osa teineistä ympäri maan oli fiftari- ja rockabillyvillityksen vallassa.

Vesa Kaartinen

PS. Eikka ei muuten muistaakseni voittanut panoksillaan viiden vuoden tsuppariaikanani kertaakaan mitään.

Vesa koulu-aikanaan kuvattuna Urjalan Sanomien toimituksessa. Kuvan otti Anna-Mari Aura.

Tämä artikkeli ei ole mukana kirjassa. Se on kirjoitettu maaliskuussa 2017.